ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X.**, zastoupen JUDr. Danielem Radou, advokátem se sídlem Nerudova 866/27, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2022, č. j. 31 A 32/2022-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Daniela Rady, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2022, č. j. OAM-34505-16/ZM/2022, žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 17. 5. 2022 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců"), neboť žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti. Žalobce byl totiž odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 25. 4. 2022, č. j. 2 T 53/2022-56 (dále též „trestní příkaz")

k úhrnnému peněžitému trestu v celkové výměře 40 000 Kč a k trestu propadnutí věci (mobilního telefonu a SIM karty).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud"), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalobce byl trestním příkazem pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Není jej proto možné považovat podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého. Krajský soud se dále zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Zdůraznil, že relevantní informace potřebné k posouzení této otázky byl povinen poskytnout žalovanému ve správním řízení sám žalobce. To však neučinil. Pouze v podané žalobě poukázal na to, že finančně podporuje své rodiče v Bosně a Hercegovině a že by pro něj byla povinnost vycestovat z území České republiky spojená se ztrátou zaměstnání v podstatě likvidační, neboť by ztratil pravidelný příjem. Krajský soud pak reprodukoval zjištění žalovaného, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, je svobodný, bezdětný, nevlastní zde žádnou nemovitost a není zjevně ani nijak zdravotně handicapován. Uzavřel, že napadené rozhodnutí sice představuje určitý zásah přinejmenším do soukromého života žalobce s ohledem na narušení vytvořených osobních a pracovních vazeb. To však samo o sobě nemůže založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na povahu trestné činnosti, za jejíž spáchání byl žalobce uznán vinným (zneužití dítěte k výrobě pornografie, šíření pornografie, ohrožování výchovy dítěte a navazování nedovolených kontaktů s dítětem). Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí nemůže založit ani to, že žalobce řádně platí peněžitý trest uložený trestním příkazem. Jednoznačně převažuje veřejný zájem na ochraně společnosti před závažným protiprávním jednáním žalobce nad tíhou dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

III.

[3] Proti rekapitulovanému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Namítl, že krajský soud odkázal na trestní příkaz a konstatoval, že stěžovatel uhradil polovinu uloženého peněžitého trestu. Tím však krajský soud pochybil, neboť si neověřil, že stěžovatel uhradil celý peněžitý trest již dne 6. 12. 2022, tedy 9 dní před vydáním napadeného rozsudku. Uhrazením peněžitého trestu přitom došlo k jeho zahlazení, k čemuž měl krajský soud přihlédnout. Soud proto pochybil, pokud při svém rozhodování vycházel z toho, že stěžovateli byl uložen trest. Tento nesprávný postup mohl mít vliv na posouzení trestní zachovalosti stěžovatele. Současně mohlo mít uhrazení peněžitého trestu vliv také na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života stěžovatele, a to při zohlednění závažnosti a druhu jeho protiprávního jednání. Stěžovatel dodal, že ztráta zaměstnanecké karty je pro něj nepřiměřeným zásahem. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky (odvolání) v řízení před správním orgánem. Podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 2. 8. 2021 nicméně nabývají rozhodnutí žalovaného opírající se o skutečnosti uvedené v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců právní moci jejich oznámením *a nelze proti nim podat odvolání*. V důsledku popsané novelizace § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, provedené zákonem č. 274/2021 Sb., se tak neuplatní závěry rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že odvolání je proti rozhodnutím vyjmenovaným v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přípustné. Tato judikatura se vztahovala ke znění uvedeného ustanovení, které bylo účinné do 1. 8. 2021 a které výslovně nevylučovalo podání odvolání. V nynějším případě stěžovatel podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 17. 5. 2022. Na situaci proto dopadá § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 274/2021 Sb., které podání odvolání proti napadenému rozhodnutí výslovně vylučuje. Pravidlo o nepřípustnosti žaloby podle § 68 písm. a) s. ř. s. se tak neuplatní. Proti rozhodnutí žalovaného bylo možno brojit přímo podáním žaloby ke správnímu soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 Azs 176/2022-30).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Kasační argumentace stěžovatele spočívá toliko v tom, že před vydáním napadeného rozsudku uhradil uložený peněžitý trest, čímž došlo k zahlazení tohoto trestu. Tato skutečnost je podle stěžovatele relevantní z hlediska posouzení jeho trestní zachovalosti i přiměřenosti rozhodnutí žalovaného z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[8] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*.

[9] Stěžovatel sám výslovně zdůraznil, že k úplnému uhrazení uloženého peněžitého trestu došlo až v průběhu řízení před krajským soudem, a to 9 dní před vydáním napadeného rozsudku. Je tedy zjevné, že se jedná o skutečnost, která nastala až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K zahlazení, ke kterému uhrazením peněžitého trestu došlo, tedy nelze s ohledem na výše citovaný § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet. Soud správní rozhodnutí přezkoumává podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí správního orgánu. K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, v němž posuzoval podobnou situaci. Zde vyslovil, že „*ačkoliv byl ke dni rozhodování městského soudu stěžovatelův trest milostí prezidenta republiky ze dne 25. 8. 2010 prominut a jeho odsouzení bylo zahlazeno, stěžovatel tento potenciální žalobní bod neuplatnil v řízení před městským soudem. Zdejšímu soudu tedy nyní nepřísluší zahrnout*

předmětné prominutí trestu a zahlazení odsouzení do svých úvah. Navíc podle § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí napadené správní žalobou bylo vydáno dne 9. 12. 2009. Prezident republiky stěžovatele omilostnil dne 25. 8. 2010. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů, která posléze přezkoumal městský soud, nemohla zohlednit prominutí trestu a zahlazení stěžovatelovo odsouzení." Přiměřeně lze odkázat také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, a především na jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 7 A 203/2010-87. Byť tedy zahlazení trestu představuje skutečnost, kterou stěžovatel nemohl uplatnit již v žalobě, nejedná se zároveň o skutečnost, ke které by bylo možné přihlížet, neboť neexistovala v době rozhodování správního orgánu. Nutno přitom uvést, že stěžovatel sám krajský soud na uhrazení peněžitého trestu neupozornil. Krajský soud se tak nemohl k této skutečnosti ani nijak vyjádřit. S ohledem na to, že krajský soud zcela správně posuzoval věc ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neměl žádný důvod k tomu, aby z vlastní činnosti ověřoval, zda k úplnému zaplacení peněžitého trestu došlo. V tomto postupu krajského soudu nelze spatřovat žádné pochybení.

[10] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani názoru stěžovatele, že by dodatečné zahlazení mohlo mít vliv na posuzování přiměřenosti rozhodnutí žalovaného z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že při přezkoumání správního rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí správního orgánu. To platí také v případě posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Nutno přitom ve shodě s krajským soudem dodat, že stěžovatel žádné relevantní okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života v řízení před žalovaným neuvedl. V kasační stížnosti pak na vypořádání této otázky ze strany krajského soudu nijak relevantně nereaguje krom prostého konstatování, že ztráta zaměstnanecké karty je pro něj nepřiměřeným zásahem. Není však možné, aby soud za stěžovatele spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak roli stěžovatelova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

[11] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[12] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dané věci Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[14] Jelikož Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude stěžovateli vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Daniela Rady, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

David Hipšr
předseda senátu